11/04/2023

Φθιώτιδος Συμεών: «Να στοχοποιήσουμε τον εαυτό μας»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

Στην πόλη της Αμφίκλειας, στην Δυτική Λοκρίδα και στην πόλη της Στυλίδος, στην πρωτεύουσα της Ανατολικής Φθιώτιδας βρέθηκε την Μεγάλη Δευτέρα ο Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών για τις Ιερές Ακολουθίες της ημέρας συνεχίζοντας την μεγάλη ποιμαντική του περιοδεία ενόψει του Πάσχα.

Ευρσικόμενος στις δύο όμορφες πόλεις της Αμφίκλειας και της Στυλίδος ο Σεβασμιώτατος κ. Συμεών είχε την ευκαιρία να επισκεφθεί πολλούς ανθρώπους, συλλόγους και φορείς και να ανταλλάξει ευχές.

Στις Ιερές Ακολουθίες, οι οποίες μεταδόθηκαν από τηλεοράσεως, ραδιοφώνου και

διαδικτύου μεταξύ των πιστών παραβρέθηκαν: ο Βουλευτής Φθιώτιδος κ. Γεώργιος Κοτρωνιάς, ο Αντιπεριφερειάρχης Π.Ε. Φθιώτιδος κ. Ηλίας Σανίδας, οι Δήμαρχοι, Αμφίκλειας – Ελάτειας κ. Αθανασία Στιβακτή και Στυλίδος κ. Βιργινία Στεργίου, Αντιδήμαρχοι και μέλη των Δημοτικών Συμβουλίων, καθώς και εκπρόσωποι συλλόγων και άλλων φορέων των περιοχών.

Προηγιασμένη Θεία Λειτουργία στην Αμφίκλεια

Το πρωί της Μ. Δευτέρας **ο Σεβασμιώτατος κ. Συμεών** τέλεσε την **Αρχιερατική Θεία Λειτουργία των Προηγιασμένων Τιμίων Δώρων** στον ιστορικό **Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Εισοδίων της Θεοτόκου Αμφικλείας.**

Στο κήρυγμά του ο Σεβασμιώτατος χαρακτηριστικά ανέφερε:

«Τελώντας αυτή την Θεία Λειτουργία σήμερα εδώ στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Εισοδίων της Θεοτόκου στην Αμφίκλεια, στην αρχόντισσα της Λοκρίδας, εδώ κάτω από το θόλο του Παρνασσού, μέσα σε αυτή την όμορφη και κατανυκτική ατμόσφαιρα, ταξίδεψε το μυαλό μου και η σκέψη μου και η καρδιά μου σκεπτόμενος ότι κάπως έτσι προσευχόνταν οι πρόγονοί μας, οι πρόγονοι σας, οι πατέρες σας, οι παππούδες σας, οι γιαγιάδες σας, ιδιαίτερα τους δύσκολους αιώνες της σκλαβιάς. Έτσι με τα κεράκια αναμμένα, μέσα στη νύχτα προσευχόμενοι και προσδοκώντας την ανάσταση του Γένους, την ανάσταση των νεκρών, την ανάσταση της ελπίδας και την ανάσταση της ζωής.

Έτσι προσευχηθήκαμε και εμείς σήμερα προσδοκώντας και λαχταρώντας ανάσταση νεκρών και ζωή του μέλλοντος αιώνος, έστω και αν η ανάσταση προϋποθέτει ιώβεια υπομονή, ιώβεια αναμονή και ιώβεια προσδοκία.

«Δεῖ ἡμᾶς εἰσελθεῖν εἰς τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν... ὅτι στενὴ ἡ πύλη καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδος ἡ ἀπέχουσα εἰς τὴν ζωήν.». Και ο Κύριος μας είπε: «Εν τῷ κόσμῳ θλῖψιν ἔξετε· ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον». Αυτό ακούει η καρδιά μας και σήμερα και πάντα και ιδιαίτερα όταν δοκιμάζεται, όταν χτυπιέται, όταν βασανίζεται, όταν τα κύματα της αγωνίας και των δυσκολιών έρχονται και παφλάζουν πάνω μας και κοντεύουν να μας πνίξουν, να μας βυθίσουν στον πάτο της θαλάσσης, της φουρτούνας της ζωής.

Εμείς θα μείνουμε αφοσιωμένοι, θα μείνουμε με την υπομονή και με την προσμονή. Η υπομονή και η προσμονή είναι ο δρόμος για την ανάσταση, να μην χάσουμε ποτέ αυτήν την γλυκιά ελπίδα και τη γλυκιά προσδοκία η οποία μπορεί να φεγγίζει ακόμα και σε ένα απλό κεράκι μέσα στο σκοτάδι της ζωής μας.

Το Ιερό Ευαγγέλιο έκλεισε: «Ἐν τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν κτήσασθε τάς ψυχάς ὑμῶν». Με την υπομονή θα αποκτήσετε τις ψυχές σας, θα τις ξανά αποκτήσετε γιατί τις έχουμε χάσει. Η υπομονή είναι ο δρόμος που οικοδομεί σχέσεις, που οικοδομεί αγάπη, που κρατάει οικογένειες, που κρατάει συγγένειες και φιλίες, που κρατάει χωριά, που κρατάει πόλεις ολόκληρες. Ποιος μπορεί να αρνηθεί, ότι δεν έχει ανάγκη να οπλιστεί με υπομονή και ποιος μπορεί να προτείνει άλλη λύση πέρα από την υπομονή. Χωρίς την υπομονή δεν μπορεί να υπάρξει καμία πρόοδος στη ζωή μας ούτε ακόμη και στον οικονομικό τομέα, ούτε ακόμα και στον επενδυτικό τομέα, ούτε ακόμη και στον παραγωγικό τομέα. Αν δεν υπομένει κανείς και δεν περιμένει με στωικότητα, χωρίς βιασύνη να δει τα αποτελέσματα των ενεργειών του, τότε θα ζήσει αυτό που λέει ο λαός μας: «όποιος βιάζεται σκοντάφτει».

Υπομονής γαρ έχομεν χρείαν αδελφοί. Υπομονή έχουν ανάγκη οι θλιμμένοι και πονεμένοι, υπομονή έχουν ανάγκη αυτοί που έχουν χάσει αγαπημένα τους πρόσωπα, υπομονή έχουμε ανάγκη όλοι όσοι έχουμε πληγωθεί, όσοι έχουμε προδοθεί, όσοι έχουμε διαψευστεί, υπομονή έχουμε ανάγκη όλοι μας ανεξαιρέτως».

Η Ακολουθία του Νυμφίου στον Μητροπολιτικό Ναό Αγίου Αθανασίου Στυλίδος

Το απόγευμα της Μ. Δευτέρας, ο Σεβασμιώτατος κ. Συμεών χοροστάτησε στην Ιερά Ακολουθία του Νυμφίου στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό του Αγίου Αθανασίου Στυλίδος.

Στο κήρυγμά του ο Σεβασμιώτατος κ. Συμεών ανέφερε:

«Η Αγία μας Εκκλησία μέσα σε αυτή την όμορφη ατμόσφαιρα της Αγίας και Μεγάλης Εβδομάδος φέρνει μπροστά μας το Νυμφίο Χριστό. Ονομάζεται Νυμφίος ο Χριστός, για να μας πει ακόμη και αυτή η λέξη τι είναι ο Χριστός στη ζωή μας. Ο Χριστός είναι ο Νυμφίος της Εκκλησίας. Έρχεται και μας καλεί σε νυμφώνα, έρχεται και μας καλεί δηλαδή σε μία σχέση αγάπης, έρχεται και προσκαλεί τον κάθε άνθρωπο, τον κάθε έναν από εμάς, ακόμη και τον πιο απογοητευμένο άνθρωπο, ακόμη κι αυτόν που αισθάνεται ότι βρίσκεται πολύ μακριά Του, έρχεται και προσκαλεί τον πλέον περιθωριακό άνθρωπο, τον πλέον απελπισμένο άνθρωπο, έρχεται και τον προσκαλεί σε μία σχέση αγάπης, σε μία σχέση νυμφική, στο νυμφώνα του για αυτό και ψέλνουμε κάθε βράδυ: «Τον νυμφώνα σου βλέπω, Σωτήρ μου, κεκοσμημένον και ένδυμα ουκ έχω, ίνα εισέλθω εν αυτώ λάμπρυνόν μου την

στολήν της ψυχής, φωτοδότα, και σώσον με». Ο άνθρωπος ο αμαρτωλός, ο άνθρωπος που έχει αυτογνωσία, ο άνθρωπος που γνωρίζει τον εαυτό του, ο άνθρωπος που αισθάνεται ότι είναι ρερυπωμένος, νιώθει ότι δεν είναι άξιος, να εισέλθει στο νυμφώνα του Κυρίου, για αυτό ακούσαμε απόψε ιδιαίτερα να τονίζεται, το ακούσαμε στο Κοντάκιο της ημέρας: «Μή μείνωμεν ἔξω τοῦ νυμφῶνος Χριστοῦ».

Αυτή είναι η προσευχή της Εκκλησίας μας. Να μην μείνουμε έξω του νυμφώνος Χριστού, να μην μείνουμε έξω από το τραπέζι της αγάπης του Χριστού, από το τραπέζι του γάμου του με κάθε άνθρωπο. Ακούσαμε πολλά «Οὐαὶ» απόψε. «Οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί» που δεν αφήνετε ούτε τους άλλους να εισέλθουν μέσα στη Βασιλεία του Θεού και μας παρουσιάζει το προφίλ των ανθρώπων, οι οποίοι μένουν έξω από το νυμφώνα Χριστό. Είναι οι άνθρωποι, οι οποίοι προτιμούν να τεμαχίζουν σε άπειρα κομμάτια το δυόσμο και τον άνηθο και να χάνουν την ουσία, είναι άνθρωποι, οι οποίοι αναλίσκονται σε τύπους, σε εξωτερικά θρησκευτικά σχήματα και όχι στην αγάπη και όχι στο πόθο και όχι στη λαχτάρα να συναντήσουν το Νυμφίο Χριστό. Είναι οι άνθρωποι, οι οποίοι προτιμούν τα μνήματα των προφητών έστω και αν αυτοί υπήρξαν οι δολοφόνοι των προφητών, προτιμούν να φροντίζουν και να μοιάζουν με τάφους περιποιημένους χωρίς να έχουν δηλαδή ζωή, όντας οι ίδιοι νεκροί, γιατί ζωή έχει μόνο όποιος αγαπά, ζωή έχει μόνο όποιος νοιάζεται, ζωή έχει μόνο όποιος ανοίγει την καρδιά του στους άλλους. Το προφίλ των Φαρισαίων και Γραμματέων το συνιστούν και το συγκροτούν οι άνθρωποι, οι οποίοι προτιμούν να φορτώνουν φορτία δυσβάστακτα πάνω στους ώμους των αδυνάτων, αντί να ελαφρύνουν το φορτίο των αδυνάτων, αντί να παίρνουν πάνω στους ώμους τους τα βάρη των αδυνάτων, των πτωχών, των πονεμένων, προτιμούν να θέτουν πάνω τους βάρη ενοχών, βάρη δήθεν κοινωνικής εξωτερικής ηθικής κουνώντας το δάχτυλο.

Για ποιο λόγο όμως μας παρουσιάζει ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός και μάλιστα με τόσο έντονα χρώματα, με τέτοια ένταση, ο Θεός της αγάπης, ο Θεός της ευγένειας και της καλοσύνης, ο Θεός ο οποίος τόλμησε να πει ότι: «αἱ πόρναι και οἱ τελῶναι προάγουσιν ὑμᾶς εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ», βλέπουμε να είναι τόσο σκληρός, τόσο αυστηρός με τους θρησκευόμενους, υποκριτικά θρησκευόμενους ανθρώπους της εποχής Του, με αυτούς οι οποίοι έδειχναν αλλά δεν ήταν, αυτοί οι οποίοι ζούσαν για το «θεαθήναι τοις ανθρώποις» και όχι για την αγάπη του Νυμφίου, αυτοί οι οποίοι ζούσαν για τις εντυπώσεις και όχι για τον έρωτα προς το Νυμφίο, με τον πόθο και τη λαχτάρα προς το Νυμφίο;

Γιατί λοιπόν ο Χριστός μας γίνεται τόσο σκληρός και γιατί η Εκκλησία μας επίλεγε να μας προσφέρει αυτή Του τη διδαχή; Απλώς για να φωτογραφίσουμε στο μυαλό μας και στην καρδιά μας κάποιους ανθρώπους της εποχής του Ιησού ή για να γίνουμε πιο σύγχρονοι για να φωτογραφίσουμε κάποιους ανθρώπους γύρω μας,

κοντά μας, στην κοινωνία στην οποία ζούμε, σύγχρονους Φαρισαίους και υποκριτές ή μήπως υπάρχει και κάτι ακόμα πέρα από αυτά τα δύο και αυτό το ακόμα είναι το πιο σημαντικό; Μας δίνει τη δυνατότητα η Εκκλησία μας με όλη αυτή τη διδαχή να δούμε πού βρισκόμαστε εμείς, να δούμε που βρίσκεται ο δικός μας εαυτός. Είναι πολύ εύκολο να ασχοληθούμε με τον γείτονα, με τη γειτόνισσα, είναι πολύ εύκολο να στοχοποιήσουμε το συνάνθρωπο μας, ζούμε άλλωστε σε ένα περιβάλλον μεγάλης τοξικότητας, σε ένα περιβάλλον όπου ο κανιβαλισμός και η ανθρωποφαγία έχει γίνει σχεδόν καθημερινότητα, σχεδόν ρουτίνα και σε μικροεπίπεδο, του χωριού, της πόλης, της κοινωνίας στην οποία ζούμε αλλά δυστυχώς και σε μακροεπίπεδο, στη δημόσια σφαίρα και στη δημόσια ζωή.

Άραγε μήπως θα ήτανε πολύ καλύτερη η κοινωνία μας αν είχαμε τη δύναμη ο καθένας από μας, τη λεβεντιά και την τιμιότητα και την γενναιότητα να στοχοποιήσουμε έστω για μια φορά τον ίδιο μας τον εαυτό, να βάλουμε στα έξι μέτρα τον εαυτό μας, να τον βάλουμε κάτω, να το δούμε με ειλικρίνεια, να τον ρωτήσουμε πραγματικά και απόψε που είμαστε εδώ μέσα στην εκκλησία: είμαστε εδώ γιατί πράγματι ποθούμε το νυμφώνα του Χριστού μας; Τον νιώθουμε ως τον Νυμφίο της καρδιάς μας και της ζωής μας; και αν Τον νιώθουμε έτσι, αυτήν την αίσθηση, αυτό το αίσθημα, αυτή την αγάπη την διαχέουμε στους διπλανούς μας, αισθανόμεθα ότι οι αδελφοί μας είναι και αυτοί συνδαιτυμόνες στο ίδιο τραπέζι, γαμήλιο, στον ίδιο νυμφώνα; Πώς είναι δυνατόν να νιώθουμε τέτοια συναισθήματα και συγχρόνως να αισθανόμαστε ζήλια, να αισθανόμαστε φθόνο, να αδικούμε, να υβρίζουμε, να συκοφαντούμε, να κατηγορούμε; Πως είναι δυνατόν να ποθούμε και να λαχταρούμε να γίνουμε ένα με το Χριστό, ο οποίος Χριστός μας φανερώνει το δρόμο της ζωής που θέλει να διαλέξουμε και είναι ο δρόμος της συγχώρεσης, είναι ο δρόμος της αγάπης, είναι ο δρόμος της καταλλαγής, είναι ο δρόμος του διαλόγου, είναι ο δρόμος του σεβασμού, είναι η επιλογή της αποδοχής του άλλου και όχι της απόρριψης του και να μην ακολουθούν με αυτόν τον δρόμο;. Πως είναι δυνατόν να μπούμε μέσα στο νυμφώνα Χριστό όταν στη ζωή μας δε θέλουμε κανέναν παρά μόνο τον εαυτό μας, όταν δεν δεχόμαστε καμία άλλη άποψη παρά μόνο τη δική μας, όταν δεν αναγνωρίζουμε καμία αξία σε κανέναν άλλο δίπλα μας παρά μόνο στο υπερτροφικό μας «εγώ» και στο αυτοείδωλό μας, το οποίο λατρεύουμε ως Θεό έστω και αν δεν το ομολογούμε;

Να προσευχηθούμε μεν μην μείνουμε έξω από του Νυμφώνος Χριστού, αφετέρου δε είναι μία μεγάλη ευκαιρία να απαλλαγούμε από τα ενδύματα τα βρώμικα, από τα ενδύματα, τα οποία δεν είναι ενδύματα γάμου, αλλά είναι ενδύματα κηδείας και να φορέσουμε τα ενδύματα του γάμου, προκειμένου να ζήσουμε το γάμο με το Χριστό, να ζήσουμε ανάσταση πραγματική, ανάσταση εσωτερική».

Δείτε φωτογραφικό υλικό ΕΔΩ

Φωτογραφίες: Δημήτριος Ανάγνου